

Vánoční údiv

Hošťálková 25. 12. 2016

Písně: 283, pěvecký sbor, 297, 292, 654

Čtení Písma: Izaiáš 9, 1 - 7

Text kázání: ev. Lukáše 2, 18

Milí bratři a sestry,

chceme si dnes opět vyřídit tu světovou zprávu, která je nade všechny a zní nade všemi časy, zprávu, která má být k potěšení a radosti všem lidem: **„Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost: Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.“** V něm, v narozeném Kristu, zazářila nám lidem naděje a otevřel se výhled do věčnosti. Platí tedy: Nenarodili jsme se jen proto, abychom opět zemřeli. Bůh, náš nebeský Otec, o nás na této planetě ví, nejsme tady jako trosečníci ztraceni ve vesmíru. On sám, v Ježíši Kristu, podnikl kroky k naší záchraně. Smrt nad námi nemá mít poslední slovo a nemá být ani naší poslední vyhlídkou. Ale ani hřích, a s ním všechno to, co plodí, nemá být jedinou náplní našeho života. **„Nebojte se, ať před vámi stojí cokoliv. Přišel Ježíš Kristus, Syn Boží a Spasitel světa, který je silnější a mocnější, než cokoli jiného. V něm je naděje proti každé beznaději. V něm je vítězství nade vším, co člověka sužuje a deptá.“**

To je v podstatě obsahem této vánoční radostné zprávy, to v sobě zahrnuje ono prosté volání: **„Dnes se vám narodil Spasitel“**. A jedinou možnou odpovědí z naší lidské strany může být: radost - radost, která má rozveselit celou lidskou rodinu, která žije na této zemi. Proto si přejeme radostné Vánoce. Kdo toto ale neví nebo vědět nechce, tomu zbude místo ryzího zlata jen pozlátka několika prchavých dnů a záblesk radosti nad vánočními dárky, ale ne nad tím největším Darem, kterým nás sám Bůh v Ježíši Kristu obdaroval.

Když jsem v tomto oddíle Lukášova evangelia přemýšlel nad dnešní vánoční zvěstí, zaujalo mě slovo, které vlastně leží až na samém okraji této zprávy o narození Spasitele. Rozhodně není nejvlastnějším středem tohoto sdělení, zdá se dokonce, jakoby to bylo slovo dost nedůležité, přes které se člověk může přenést a číst dál. Chceme se ale právě u tohoto slova zastavit a pokusit se rozumět tomu, co se může na první pohled zdát nedůležité.

„Všichni, kdo to slyšeli se divili-žasli nad tím, co jim pastýři vyprávěli.“ Prvními lidskými zvěstovateli tohoto evangelia, zprávy o Kristově příchodu, tedy byli tito pastýři. A jejich svědectví se u lidí setkávalo s údivem, úžasem. Proč a čemu se vlastně ti lidé tenkrát divili?

Možná především proto, že s touto zprávou o narození Mesiáše přicházeli pastýři. Dá se říct, že na tehdejších společenském žebříčku stáli pastýři na té nejspodnější příčce, byli posledními lidmi z posledních. Pasterectví snad byla ta nejméně populární práce; znamenala být bez domova, žít ve veliké skromnosti tuláckým životem. Lidé se s těmito lidmi nechtěli potkávat, pokládali je v náboženském smyslu za nečisté, ale také proto, že nevynikali čistotou ani po tělesné stránce - v čem přes den chodili, v tom večer ulehli. Byli načichlí pachem dobytka a tak se jim lidé vyhýbali. A když jim odmítání lidí zavíralo cestu mezi ně i cestu do chrámu, žili si po

svém, ale všeobecně platili za lidi bezbožné.

A přece, Pán Bůh si k vyhlášení zprávy o narození svého Syna vybral právě je. Ne tedy jeruzalémský chrám, který se pyšnil zlatem a nádherou, ale chlév, ne učení a uctívání kněží, ale tito prostí pastýři byli prvními svědky přicházejícího Krista - Mesiáše - na tento svět.

Hned tady, na počátku evangelia, při Ježíšově narození, se nám dává poznat, že Bůh stále dává na tomto světě přednost přede všemi těmito posledním. A to, s čím do tohoto světa přichází je především věcí obyčejných lidí - lidí práce, námahy, každodenních starostí. Dává nám tady jasně najevo, že On se zajímá především o ty, kterým nemůže nikdo nic závidět, kterými ostatní pohrdají, na jejichž místo se nikdo netlačí a v jejich práci vidí spíše trest než cokoli jiného. A přece: tito lidé se stali nejvladnějšími zvěstovateli Kristova evangelia. Právě na jejich ramena Bůh tento úkol vložil. Klade jej také na nás, i my se máme stávat nositeli jeho evangelia, nést je mezi ostatní. Bůh, náš nebeský Otec, začíná vždy zezdola, od posledních, staví - lidsky viděno - na nejmenších. Jakoby se v tomto jednání pastýřů začalo plnit to, co ve své písni vyzpívala Marie, když se dozvěděla o tom, že bude mít dítě: **„Milosrdenství jeho od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Prokázal sílu svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně; vladaře svrhl z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté poslal pryč s prázdnou“** (Lk 1,50-53). A tak se lidé divili a žasli, že právě tito pastýři nesli tuto zprávu o narození Mesiáše - ne kněží, nebo lidé nábožensky na výši.

Možná se ale divili i proto a tomu, jak se těmito pastýřům rozvázal jazyk. Byli to lidé prostí a neučení. Od mladí vyrůstali na pastvinách; byli to lidé, kteří vlastně neměli příležitost naučit se ani pořádně mluvit, natož aby byli zvyklí mluvit na veřejnosti. Nikdo by to do nich neřekl. Ale Bůh si přece může „vzbudit syny Abrahamovy i z kamení“, může rozvázat jazyk i prostým a neškoleným lidem, aby o něm vydávali mocné svědectví.

Proč to tak Pán Bůh dělá? Z úst takových lidí zní pokaždé Kristovo evangelium nejvěrohodněji. Když si s někým povídám já a snažím se mu dosvědčit, že v Pána Boha věřím, že na něj spoléhám, a že Ježíše Krista mám za svého Spasitele a vkládám do něj celou svou naději, možná to mnoho neznamená. Lidé si řeknou: „*Je to farář musí tak mluvit, je to přece jeho chleba. Nemůže mluvit jinak, i kdyby chtěl*“. Ale když kdokoli z vás se ke Kristu přiznáte, nebo dáte najevo svým jednáním nebo prací, co to znamená být křesťanem znamená to mnohem víc a má to také mnohem větší dopad na lidi. Proto Bůh potřebuje každého z nás, abychom tímto světem nesli svědectví o jeho zachraňující a vykupující lásce. Proto si tehdy použil pastýřů, aby roznesli mezi ostatní lidi zvěst o narození jeho Syna. To je to důležité, aby v prostoru, který nám byl svěřen, svítilo světlo všemi směry, abychom je neskrývali, nedrželi si je sobecky jen pro sebe.

Člověk, který sám uvěří, si přece to všechno nemůže nechat jen pro sebe, ale pomáhá k tomuto poznání dobrého a laskavého Boha i ostatním. Ti pastýři na horách, tomu podivnému nočnímu vidění a neslýchanému zážitku, tenkrát uvěřili a běželi do Betléma. Jejich srdce přetévalo radostí z toho, že v chlévě v jeslích směli uvidět Spasitele, a o tuto radost se potřebovali rozdělit s každým, koho potkali. Prává víra v sobě vždycky má něco z tohoto velkého nadšení, z této velké horlivosti, nakonec i výmluvnosti.

Nejspíš ale ještě potřebujeme vzít v úvahu i to, že nikdo, kromě pastýřů by asi tenkrát nevěřil tomu, že Spasitel světa přijde na svět ve chlévě a že Boží Syn bude

položen do jeslí. Pokládali by takové vidění za naprosto nepřijatelné, podivnou halucinaci. Jiní by nad tím diskutovali a namítali, že to přece Bůh nemůže udělat, aby poslat na svět svého Syna cestou takového ponížení a chudoby. Tito pastýři tomu však uvěřili, Nejspíš jim nepřipadalo vůbec divné, že se dítě narodí ve chlévě a že je matka položí do jeslí. Nějak tak na svět přicházely docela běžně děti jejich. Ba naopak, museli tím být přímo nadšeni, když se dozvěděli, že se za ně vlastně Bůh nestydí, že se k nim přiznává i tímto způsobem, že takto začíná u nejmenších a nejposlednějších, že jim především patří jeho láska a Boží záchranná pomoc.

Ale ti lidé tenkrát se divili a žasli i proto, protože udivující a vzrušující byl i obsah jejich nadšeného vyprávění. V betlémské stáji se narodil Mesiáš. Věřte tomu nebo ne, ale je tomu tak. Ten odedávna ohlášený a dlouho očekávaný je tu. Ano, je tu ještě jako dítě, ale je to pouze otázka času, kdy doroste a ujme se svého spasitelského poslání. Bůh **„protrhl nebesa a sestoupil dolů“** (Iz 64,1). To také bylo důvodem údivu lidí kolem.

Ptáme se ale, jestli to stačí, jestli je to to pravé - divit se, žasnout, kroutit nad tím vším hlavou. Je to spíše dokladem toho, jak si lidé od samého začátku dělali nad Ježíšem Kristem otazníky, jak před jeho evangeliem stáli celí nesví, rozpačití, vyvedení z míry. Ptali se sami sebe: *„Je něco takového vůbec možné, aby touto cestou tak porušeného a nedostatečného lidství sestoupil na tuto zemi Bůh; aby přišel jako kdokoli z nás? Mohou mít tito prostí lidé pravdu? Dá se tomu všemu věřit? Kdyby to byli lidé rozumu a nějakého jména, pak by bylo daleko snadnější tomu věřit.“* A tak se ptali: *„Je spasení v tomto dítěti, nebo je v něčem nebo někom jiném?“* Ptá se tak i dnešní člověk, někdy se tato otázka objeví i v nás: *„Není ve zvěsti evangelia kus potřeštěnosti i bláznovství?“* Jisté, vyjadřoval se k tomu už apoštol Pavel: **„Pohled'te, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné“** (1.Kor 1,26-27).

I my stojíme nad betlémskými jeslemi v mnohých rozpacích, zdá se nám, že tady na světě mluví tolik věci proti Ježíši Kristu jako Spasiteli a Synu Božímu. Proti všemu tomu, co se ve světě děje a kudy se svět pouští nám připadá, že je proti tomu Ježíš Kristus malý, nepatrný, bezvýznamný, nemohoucí, zranitelný - asi jako tenkrát to dítě ve chlévě položené do jeslí.

A přece nade všemi časy a poměry tohoto světa platí: **„V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni“** (Sk. 4,12). Na toto ujištění apoštolů se můžeme spolehnout a pak budeme ve svém životě neustále znovu zakoušet „velikou radost z toho, že se právě nám narodil Spasitel, Kristus Pán“.

Amen.